

Jaroslav Zeman
Architektonický a urbanistický vývoj Liberce 1352-2006
Diplomová práce
FF UK Praha, 2009
Posudek

Téma, které se diplomant zvolil ke zpracování je velmi obsáhlé, a s klidným svědomím možno konstatovat, že i jenom některé jeho části – kupř. veřejné stavby v Liberci v období historismu, nebo obytná architektura téhož období atd. – by zcela postačily jako plnohodnotný diplomní úkol. Proto tedy třeba s potěšením konstatovat, že předložená práce je kvalitní, při zpracování tématu dobře vyvážená v tom smyslu, že jednotlivým částem problematiky je věnováno přiměřeně místa a tím, je již ve formální struktuře textu obsažen smysl pro hodnotovou skladbu jednotlivých dílů námětu. Rozsah tématu ovšem autorovi znemožnil hlubší analytické zpracování jednotlivých staveb a uměleckých děl i tam, kde by to bylo žádoucí, nicméně s následkem nepřiměřeného rozsahu práce. I v podobě stručného zpracování je práce ve dvou svazcích včetně obsáhlé obrazové dokumentace poměrně objemná. Za koncepčně velmi pozitivní rys považuji to, že diplomant se v celém textu držel jednotně stylu psaní i zpracovávání jednotlivých zkoumaných děl. Dokázal při tom do textu vložit velmi mnoho informací. Podkladem těchto zjištění je vsutku obsáhlá a poctivě provedená heuristická práce. Za dobrý nápad považuji i zpracování biografických kapitol o 26 nejvýznamnějších architektech, kteří se alespoň částí svého díla prosadili i v Liberci (viz první část přílohy ve druhém svazku práce).

Výsledná práce má tak charakter historicky pojatého, obsáhlého soupisu, který ovšem svou skladbou dobře charakterizuje i dynamiku architektonického vývoje zkoumaného města. Jednotlivé etapy architektonický dějin města dobře charakterizují i krátké úvody předeslané líčení architektonického dění v jednotlivých epochách. Domnívám se, že autor by se měl ještě k některým – zde dobře, ale jenom letmo vystiženým – uměleckým výkonům vrátit ještě v další své odborné práci, protože pro prohloubené zpracování si zde vytvořil solidně připravenou výchozí pozici.

V posudku třeba poukázat i na některé vady na kráse, které práce bohužel nepostrádá. Především je zcela nedostatečná a nesystematická citace literatury v poznámkovém aparátu, a samo zpracování poznámek neodpovídá standardům platným pro vědecké texty. V případě některých tradovaných autorství odkaz typu „je

běžně uváděno v literatuře“ je v této podobě zbytečný, protože je třeba konkrétně uvést u kterých autorů a kde.

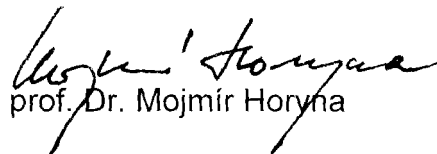
Stavba kostela sv. Kříže navržená Marcantoniem Canevalle (v textu je jméno chybně psáno „Canevale“) neměla dispozici typu řeckého kříže (rovnoramenného kříže), ale šlo o jednolodí s dvojicí velkých, postranních kaplí asi v polovině hloubky prostoru, jak zřetelně dokládá i v příloze reprodukováná kresba F.B.Wernera. Klášterní kostel v Hejnicích není bazilikou ani z hlediska dispozice stavby, ani z hlediska církevního statutu. Užití termínu v souvislosti s touto stavbou je hrubá chyba. Vzhledem k vynikající kvalitě sochařské složky a poněkud konvenčnímu architektonickému řešení by bylo žádoucí podrobněji analyzovat Braunův Mariánský sloup. V případě Palkova obrazu (str. 30) postrádám odkaz na recentní literaturu (Pavel Preiss). Obec na místě pevnosti Josefov se nejmenovala „Plesy“, ale Starý Ples“ (str. 39). Za nevhodnou terminologickou inovaci pokládám pojem „okapové průčelí“ (str. 48). Odvozování dispozice libereckého kapucínského kostela z „typu raně barokní baziliky typu Il Gesu“ (str. 74) je velmi hrubá chyba, nehledě k tomu, že ani kostel Il Gesu není bazilikou.

Dílem běžné nepozornosti jsou některé překlepy v datech (viz kupř. str. 26 a 56), výjimečně jsou v textu hrubé gramatické chyby (str. 28). Až na tyto drobné defekty je jazyková úroveň textu dobrá a práce je čtivá.

Výsledně lze práci hodnotit pozitivně a proto ji s výše uvedenými připomínkami a výtkami

doporučuji k obhajobě.

Praha, 3. září 2009

prof. Dr. Mojmir Horyna